XI. évfolyam, 36. szám
1955 szeptember 8.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

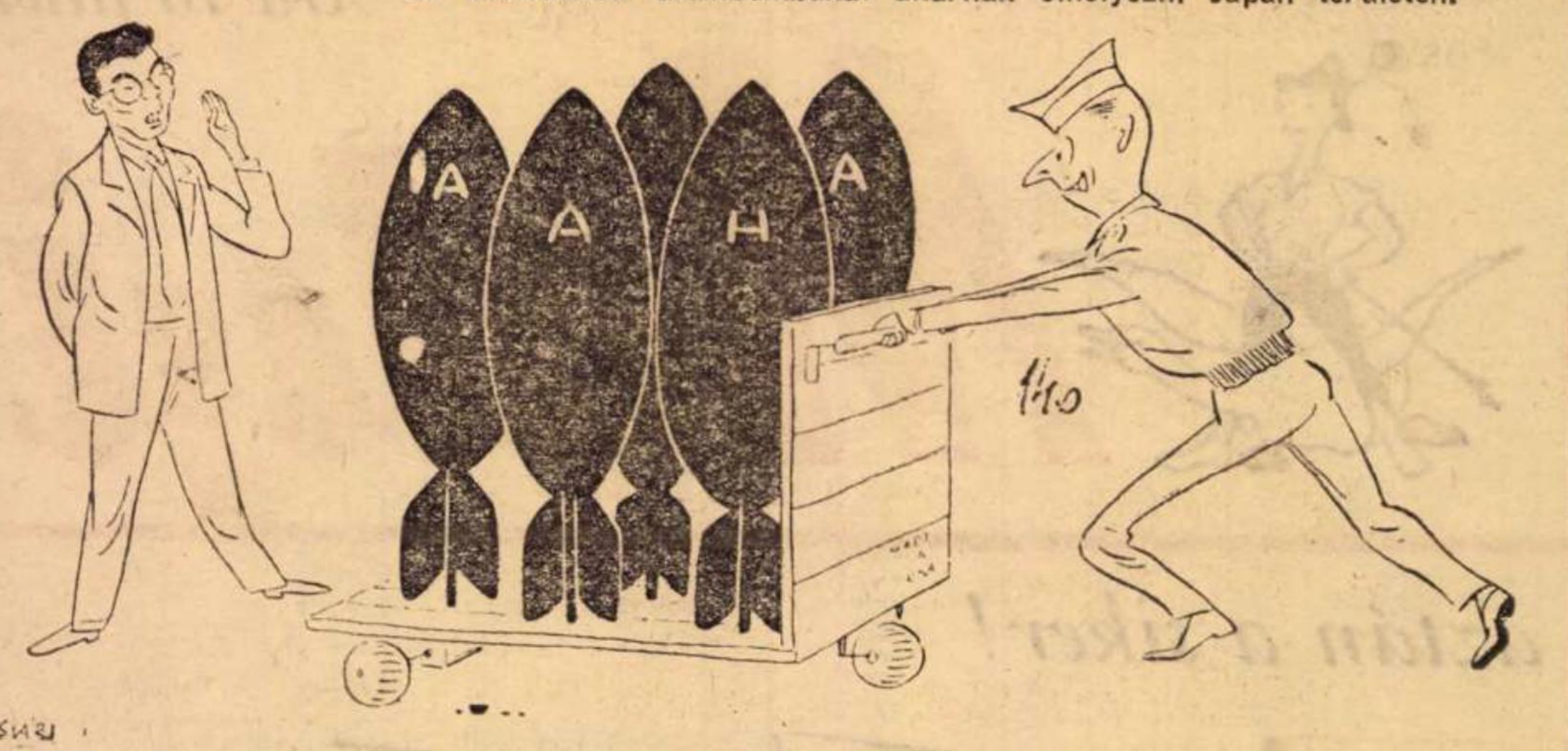
Ez aztán a siker!

Ahogy rajzolónk a film után a pesti utcát látta...

Jogos tiltakozás

Az amerikaiak atombombákat akarnak elhelyezni Japán területén.

— Köszönjük, de nekünk *az* a kettő elég volt!

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

KASSAI VIDOR, a múlt század egyik derűs kedélyű, közkedvelt színésze ellenzéki programmal lépett fel az egyik képviselőválasztáson.

— Hogy én milyen 48-as vagyok — mondta a választói gyűlésen —, mi sem mutatja jobban, minthogy alkotmányos költségekre is 48 forintot hoztam magammal.

— Hát az 1800 hol maradt? — szólalt meg egy öblös hang a hallgatóságból.

LYKA KÁROLY, képzőművészeti kritikusaink nesztora műterem-látogatáson volt egyik gazdag műkedvelő barátjánál, aki az akkoriban divatos „szürrealista" irányzatnak hódolt. Amikor az önarckép elé értek, amely kedvenc hátaslovával együtt ábrázolta a műkedvelőt, ez megkockáztatta a kérdést:

— Rámismersz?

— Hogyne — hangzott a felelet. — Amelyiknek kalap van a fején, az vagy te.

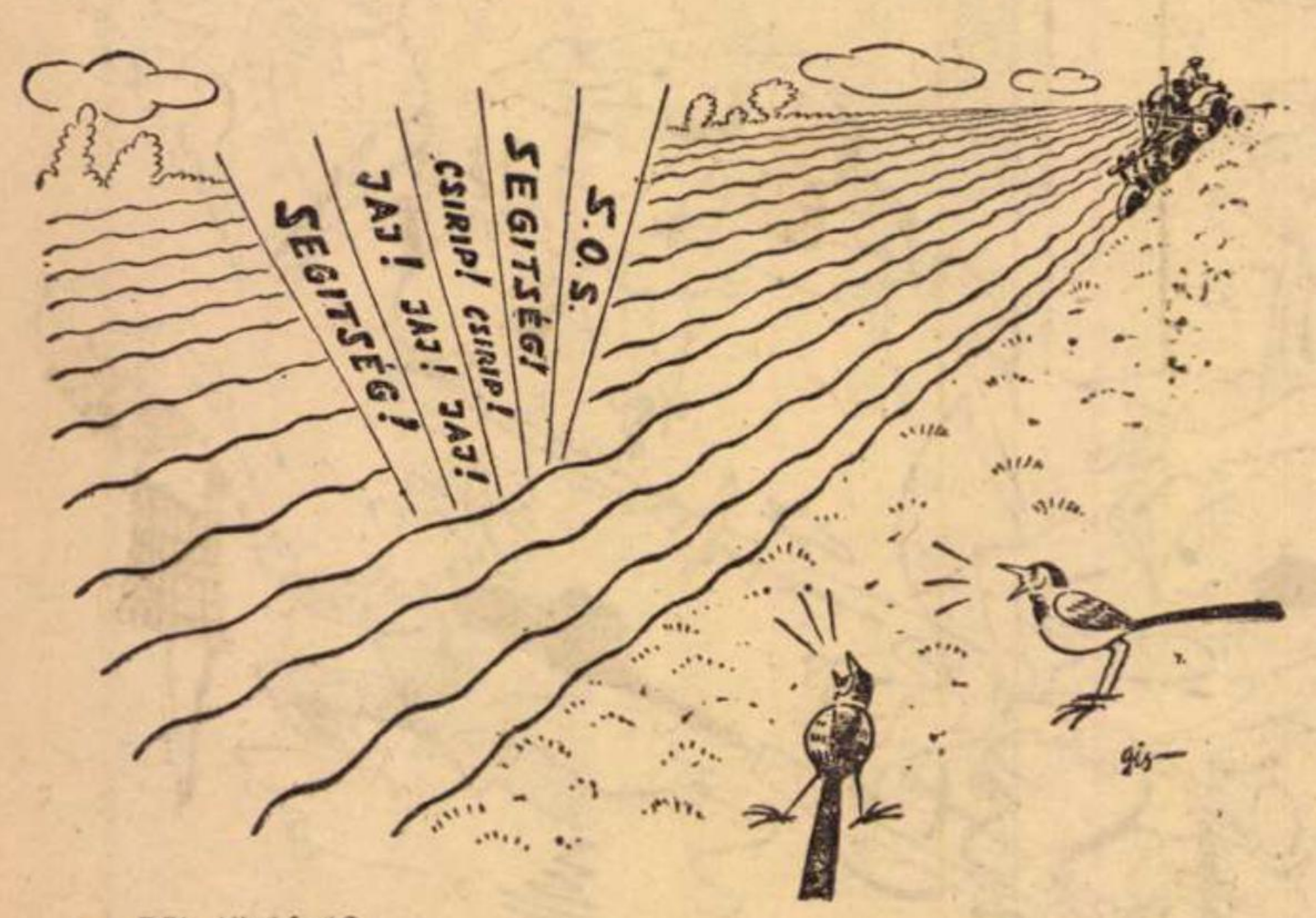
HOLBEIN, a világhírű festő összeszólalkozott egy lorddal. A lord panaszt emelt a királynál, VIII. Henriknél, akinek Holbein udvari festője volt s példás büntetést kért rá.

— Eszemágában sincs megbüntetni — jelentette ki a konvenciókat nem tisztelő király.

— Hogyan — hápogott a főúr —, felséged többre becsül egy ilyen jöttment fickót, mint egy nemes lordot?

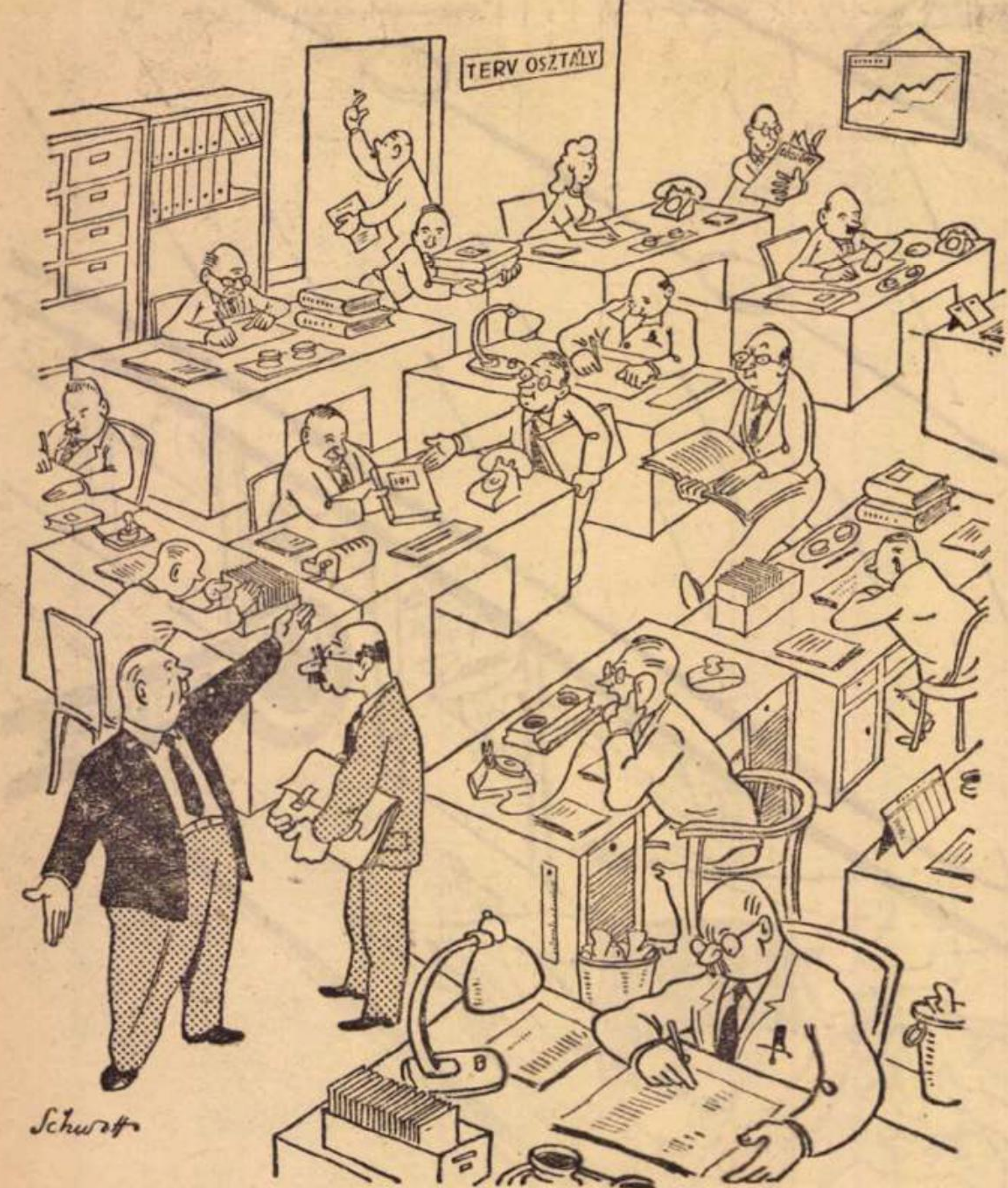
— De még mennyire! Mert akármelyik hét parasztból hét lordot tudok csinálni, de hét lordból sem csinálhatok egyetlen egy Holbeint sem!

Itt jó lesz a termés!

— Mi történt?
— Képzeld, a sógorom billegetés közben beleesett a Kovács Janiék barázdájába és az olyan mély, hogy nem tud kirepülni belőle...

Nem valami biztató!

— Csak türelem, elvtársam, az önköltség kedvezően fog alakulni... Mi most mindannyian csak ezen dolgozunk.

Tiszai halászok

1.

— Hahó! — kiáltja Bíró Jóska tölcsért formálva a tenyeréből. — Hahó!

Zakatolva rohan a motorcsónak a napfényes Tiszán. Bíró Jóska a lovasa, aki motorcsónakjával 150 kilométeres szakaszon szedi össze minden nap a halakat a Felszabadulás Halászati TSZ tagjaitól, aztán viszi be Szolnokra. A halászok ott vannak valahol a parton, ha nem ott, akkor amott; csak meg kell keresni őket.

— Hahó! — kiabál Bíró Jóska. — Ott van Remete halász?!

A partról, a fák mögül visszakiabál valaki:

— Niiiincs!

Igy szánkázunk a szőke vizen. Ugy keressük a kanyargó Tisza két partján Remete halászt, mint valamelyik vállalatnál a kartársat, aki átugrott a szomszéd szobába. Cseppet se lepne meg, ha a füzesekből az emelkedő Tiszában hasig álló fák közül kikiabálna egy udvarias hang:

— Sajnos, házon kívül van.

2.

De nem, Remete halász nincs házon kívül. Ott van a nagy kék kupola alatt, a lombos zöld oszlopok között. Hosszú utazás után útbaigazít valaki a partról:

— Odaát van, a túlsó parton, vagy két kilométerrel lefelé.

Olyan volt az egész, mint egy produkció, mint egy gombostű megtalálása a szénakazalban. De Bíró Jóska megmagyarázza, hogy ennél egyszerűbb dolog nincs a világon. Azt is megmondják, hogy innen száz kilométerre melyik halász hol tanyázik éppen.

Elpirulva jut eszembe, hogy a szerkesztőségben néha negyedórákig keresem egy-egy kollégámat, aki történetesen lement a büfébe. A vizen minden egyszerűbb.

3.

Remete Sándor itt fekszik éppen a csónakjában, egy szál rövidnadrágban és trikóban a tiszai alkony hűvösségében. Kezében cigaretta füs-

töl. A legboldogabb embernek látszanék, ha nem volna ott a többi legboldogabb. Három-négy napig is ott van egyfolytában, egymagában a parton. Háza a csónak, annak teteje a pléd. „És ha vihar jön?" — kérdem. „Akkor kimegyek a partra, hogy szárazon legyek" — mondja viccesen.

4.

Hogyan lett halász Remete Sándor?

Bolgárkertész volt eredetileg, ami igen jövedelmező mesterség. (Ámbár, ami a mesterségeket illeti, Remete Sándornak van öt, vagy hat. Sokoldalú ember, kedvére válogathatna a mesterségekben. Többek között a motorhoz is ért.) Szóval hát bolgárkertész volt Remete Sándor Jászberényben, de ott volt a Zagyva és Remete Sándor nagyon szerette a halakat. Lejárogatott a Zagyvára halászni. Aztán már nem lejárogatott, hanem lejárt, ami nagy különbség. Aztán lement és ott is maradt. Aztán tiszai halász lett belőle és nem cserélne a török császárral sem. Ami annyival is könnyebb, mert hiszen nincs török császár. De ha volna, egy tiszai halász, akkor se cserélne vele.

5.

Az ilyesmi nem egyedülálló, a víznek ez az imádata, a Tisza iránti olthatatlan szerelem. Az egyik motorcsónakos meséli, hogy amikor elhelyezték a Tiszáról, jobb állásba, „szárazföldre", otthagyta a jobb állást és jött vissza a vízre. „Megbolondulok, ha meglátom a szolnoki hidat" — mondja.

Az ilyesmi a családban is öröklődik. Remete meséli, hogy egyszer, régestelen-régen éppen aratott az apja a kis földjén, vágta a búzát. Egyszer csak hallja ám, hogy a Zagyvában pampognak a halak. (Ez Jászberényben volt. Ami a pampogást illeti, azt úgy magyarázza Remete, hogy megbolondulnak a halak. Valami gyárnak a szennyvízcsatornája folyt le akkoriban a Zagyvába, abban volt valami vegyianyag, amitől a halak megrészegedtek, pampogni kezdtek, könnyű volt kifogni őket.) Remete apja akkor otthagyott csapot-papot, szaladt le a Zagyvára a

pampogó halakhoz. Igaz, hogy aztán visszajött és learatott. De akkor már majdnem annyi hala volt, mint ahány búzaszem a földjén.

6.

Csodálatos a tiszai alkonyat, az ég, a víz, a zúgó parti fák. Ilyenkor szóbakerülnek az anyagiak.

A tiszai halászok, a Felszabadulás HTSZ tagjai igen jól keresnek. Több mint nyolcvan forintot kaptak egy munkaegységre, azontúl még százalékot is a kifogott halak után. És Remetééknek sok munkaegységük van. Csakhát azért persze panasz is van. A halász is ember, nem hal, mint a nóta mondja és az ember szeret panaszkodni. A tiszai halászok azt panaszolják, hogy a Zagyva a sporthorgászoké. Ott a szövetkezeti halászok nem halászhatnak, amit sérelmesnek tartanak. Nem a halak; nekik közömbös, hogy hivatásos halász vagy passziózó sportember fogja ki őket, hogy hálóval, vagy horoggal fogják ki őket. A tiszai halászok sérelmezik ezt.

Aztán néha csalódás is éri a halászokat. Ott van a százkilós — vagy csaknem százkilós — harcsa esete. Már majdnem megvolt, már bent ficánkolt a hálóban, amikor valahogy — huncutok az ilyen öreg harcsák — kibújt a hálóból és elszelelt.

— Ott úszik vagy kétezer forintunk — nézett utána mérgesen Remete.

De úgy érzi, hogy találkozni fog még a százkilós harcsával. És akkor majd beszélgetni fog vele a dologról.

7.

Lassan ráterül a vízre az alkonyat nagy sötét hálója. A halászok dolgairól beszélgetünk. Nagy dolog ez a halászati termelőszövetkezet. Nemrég építették azt a gyönyörű halászcsárdát Szolnokon, vagy félmillió forint befektetéssel. Pesten is van egy halászcsárdájuk, a Népszínház utcában. Ezzel elég sok a bonyodalom, messzi van a telephelytől, Szolnoktól. Az esti Tisza vize fölött ilyen szavak röpködnek a halászok ajkáról, mint apró szúnyogok: aktíva, passzíva, nyersmérleg, invesztíció.

Sok mindenhez kell értenie egy tiszai halásznak.

Gergely Miklós

MIKLÓS DEÁK KRÓNIKÁJA

ELŐSZÓ A SZOLNOKI CSILLAGVIZSGÁLÓHOZ

Nem nézik szép Szolnokon már
Az eget teleszkop nélkül,
Mert miként a lapok írják,
Ott csillagvizsgáló épül.

A marsbeli mama eztán
Kislányára ekként támad:
„Azt akarod, Szolnokon is
Lássák, milyen rossz kislány vagy!?..

TÁVIRAT

A győri gyárban újfajtájú
Vagon készül, mely ritka jó,
Mivel benne a műbőrülés
Fekhellyé alakítható.

Egy bürokrata ismerősöm
Egy táviratot megereszt:
„Nem tudnák kérem, megcsinálni
Iróasztalban ugyanezt?"

Körséta a Mezőgazdasági Kiállításon

(Kasso — Sándor)

GALAMBOS LAJOS: Békepohár

Három év nagy idő, eténytelen idő. Ki számolhatná meg, mennyi csalódás érheti ennyi idő alatt a lány-szíveket. Hátmég azt, mennyi szenet fejt ki három év alatt egy ember? Mind a kettő kunszt. Márpedig mindezt jó lenne tudni, ha Horváth Lajiról beszélünk.

Laji egyébként nyírségi gyerek, nagyvérű, nagyöklű, nagytervű. Szülei Litkén laknak még ma is, meg az a kislány is, akivel mostanában szándékozik frigyre lépni. Persze, meg akarta ő ezt tenni előbb is, de a lány szegény volt, a Laji apjának pedig 15 köblös feszítette a mellét. Akármennyit is fordult a világ, Lajit eltíltották a kislánytól, különösen amikor megtudták, hogy a szövetkezetbe lépett. Volt sok veszekedés, sok csetepaté a Horváth-portán. Módosabb lányt kerestek Lajinak. Ám Laji nem nagyon szerette, ha belebeszélnek a terveibe. Egyik este aztán úgy összekaptak az öreggel, hogy búcsút mondott apja kapufélfájának.

— Engem nem látnak addig, amíg Pirók Böske a feleségem nem lesz.

— Hát akkor sohse látunk — emelte meg apja a kalapját.

S nem is látták. Közel két és fél-esztendeig. Egy kukkot se írt a szüleinek, egy kaparintást se. Csak Pirók Böskének néha. Annak is úgy, hogy az életire kötötte: el ne mondja senkinek, hol van s mit csinál. De Pirók Böske asszonyi természetű lány volt, kiszaladt egyszer a száján öreg Horváth előtt, hogy a Laji őérte lett sztahanovista bányász a Sajóvölgyiben. Jaj, azt a mérget, ami öreg Horváthot ette. De nem baj, majd jön még a nagylegény az én udvaromba — szíjta pípáját mérgesen — majd könyörög még, hogy egy szép lakodalmat állítson ki édesapám... Hát nem fog kiállítani, meg se ismeri, az istenit a nyakas kölykinek! Meg is írja neki — mert Pirók Böske a címét is megadta — hogy végleg a nyakába dobja a kötelet...

Ám azért ennek a levélnek elég gyöngéd íze volt s meglehet, hogy az öreg azért körmölte végig, mert már nagyon bizsergett a torka s egypár féldecit nem ártana leereszteni — közösen, azzal a fene kölyökkel...

Ezen tájon történt az is, hogy Laji elérkezettnek látta az időt a jegyváltásra. Pénze a takarékban volt elégséges — két esztendő bő termése — őszre ígért a bánya lakást, a bútort megvehetik, hozhatja a lányt. Hanem hát ahhoz előbb gyűrű kell. S annyi idő után haza kell utazni Litkére, vinni a gyűrűt s látni már végre Pirók Böskét is. Az utazást június egyik szombatdélutánjára tervezte, a délelőttöt meg elkérte a bányától, mondván, hogy fontos családi ügyben akar intézkedni. Vagyis bemenni Miskolcra, megvenni a gyűrűt. De ezt nem mondta senki hivatalos embernek.

Szombat hajnalban azonban megérkezett a vén Horváth express-levele, amelyben lehúzza a fiáról a keresztvizet s végül odabiggyeszti, hogy ez a Pirók Böske sokkal jobb lány, mint hitte volna, nem olyan nyakas, mint a tulajdon édes fia, ő beszámol „rendszeresen" a Laji hogylétéről.

„Rendszeresen"? Na, Pirók Böske, ha te így fogadtad meg az én szavamat, akkor terem itt is lány a Sajóvölgyiben.

S nem ment Miskolcra. Sehova sem ment. A boltba kócódott el. Mert már műszakra szégyelt menni. A boltban vett egy horgászfelszerelést s lesétált a Sajóra pecázni... Szépen telt a nap, jó nyári nap volt, fürdésre is kedve támadt, hosszan lubickolt a langy folyóban, amikor csak kiáltást hall. Ki az?

— Én vagyok, fiam, hát strandolsz?

Árpi bácsi volt, a brigádvezető, betegszabadságát tölti most, ő is lejött pecázni biztosan, dehát neki szabad, egy hete hagyta el az ágyat, vérhasban volt... De a brigádra így is rettenetesen vigyázott. Haj, kiugrott Laji a vízből, mintha ott se lett volna.

— Szóval strandolsz?

— Már hogy strandolnék, Árpi bácsi?

— Persze, fontos családi ügyben intézkedel, mi? — hunyorított az öreg.

— Ne haragudjon, Árpi bácsi, én két éve, tudja, nem hiányoztam... Egy nap csak jár nekem is — és sápadozott a nagy legény, a valót szégyelte megmondani, mert az már férfi-ügy, senkinek tudni nem szabad, mert az titok, hogy babrált ki egy Pirók Böske Horváth Lajival... Inkább a szidás itt a bányában.

De az öreg nem is firtatta tovább, rágyujtottak, beszélgettek keveset s elváltak jóbarátságban. Tán nem is lesz baj belőle — vélte Laji s indult újra a víz felé. Hanem a szélén megállt. A fene ebbe a ronda vízbe, épp ide kellett nekem jönni. Összetörte a pecabotot és nagydühösen felöltözött.

Attul kezdve nagyon megcsendesedett. Hétfőn retirált, hátha lekapják a tíz körmiről, de nem lett semmi. Még egy hét múlva se. Már-már vissza is jött a kedve, amikor egy hónap múlva, kettő múlva el is felejtették... Pirók Böskének nem írt, apjának se, csak élt, járt a sajóvölgyi lányok után, kakaskodott.

Hanem egyik reggel — augusztus végén, egy szombati nap — hírlik: kifüggesztették az aknairodában, ki kap hűségjutalmat. Eddig ő még minden évben kapott. Most is számított vagy ötezer forintra. Ennyi kell még éppen a nősüléshez; mert nyugodtan akar nősülni, gond nélkül. Már ugyan nem Pirók Böskével, már sajóvölgyi lánnyal, de mindegy... Megy, nézi a névsort, kétszer, háromszor elolvassa, már fáj a szeme, annyira nézi, de ott nincsen Horváth Laji nevű egyén. Ott nincsen, az istenit annak a víznek...

Délután, műszak után meg se fürdött, csak ment haza. Rá sem bírt gondolni a vízre. Pedig estére jó lenne elmenni valahová, bálba, mulatságba — de ő azért nem mosdik meg... Lefeküdt, aztán gondolkodott. Reggelig. Még tán tovább is ette volna a méreg, ha fel nem zörgetik.

Nyitja az ajtót, hát kik állnak előtte: Pirók Böske meg az apja. Állnak s néznek rá. Nézik a szénporos nagy legényt. Igy is szép, így is a nyakába lehetne borulni, meg is tenné Pirók Böske, ha nem sajnálná ezt a szép, tiszta ruháját. De így csak a könny csurran ki.

— Hát te mér vagy ilyen ördög? — mondja az apja s lehet, hogy az ábrázatára érti, lehet, hogy másra.

— Ilyen vagyok — vág a legény szeme.

— Oszt mér nem mosdol meg?

— Mer én ezér ötezret fizettem.

— Hogy ne mosdjál?

— Hogy ne mosdhassak.

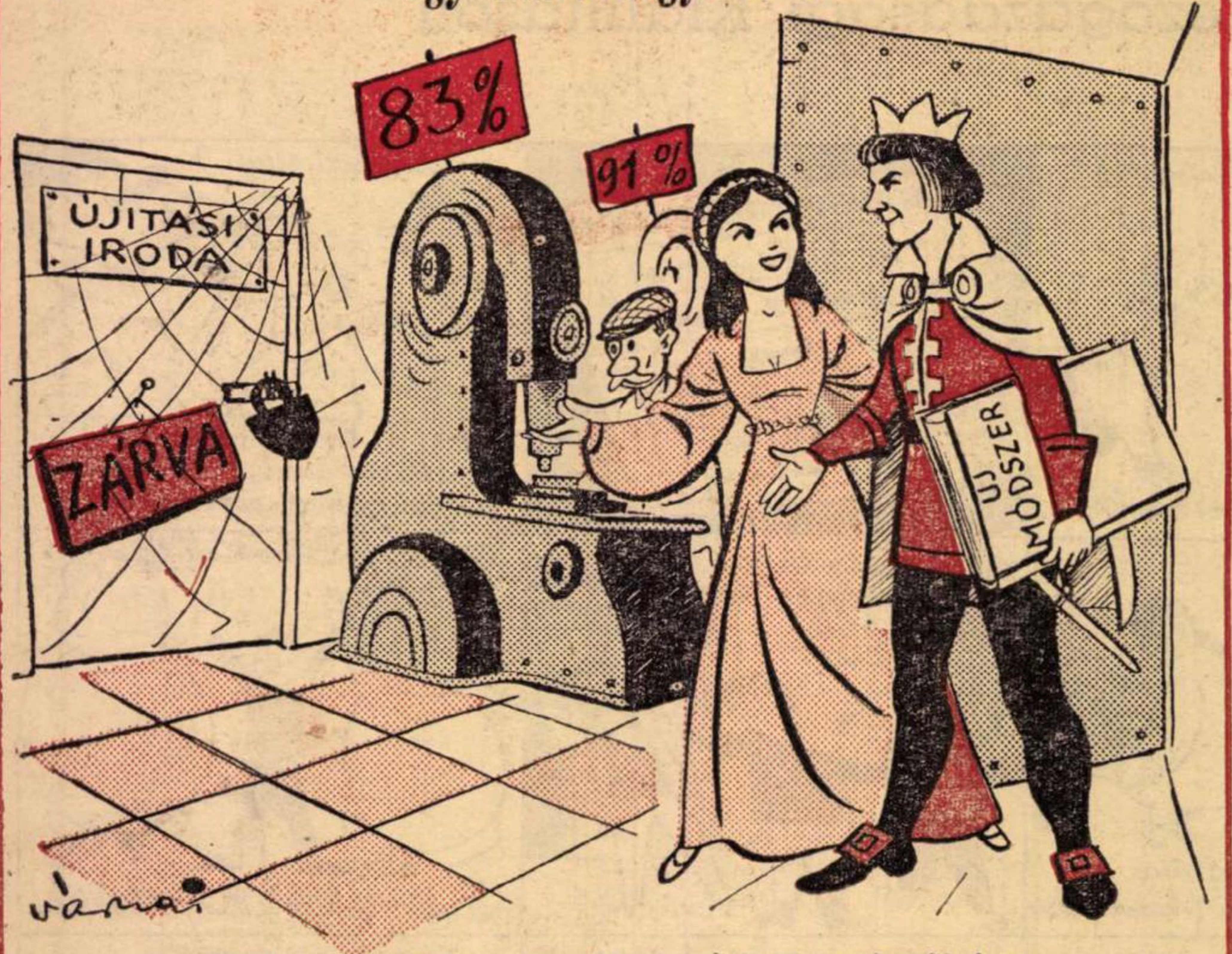
— Na, hát kifizetem én azt az ötezret, csak tedd magad rendbe...

— Kifizeti?

— Ki én. Most az egyszer...

— Többet nem is kell, ne féljen! — s összenevetnek, bemennek a kis legényszobába, Pirók Böske leül s csöndes-jó mosollyal nézi, hogyan ürítik az emberek a békepoharat.

Egy maradi gyárban

Csipkerózsika: Nekem egy csók elég volt, őket nehezebb lesz felébreszteni!

Hűvös helyen tartandó!

Ha az ember nem gondolkozik, hibákat, sőt igazságtalanságokat követ el. A minap például elgondolkozva haladtam a déli napsütésben, az enyhén lejtős Vérmező utcán, s arra lettem figyelmes, hogy beleragad a cipőm a járdába. Általában az a kellemetlen érzés fogott el, mint amikor valaki séta közben ingoványra téved, s érzi, hogy süllyedni kezd. Megvallom, indulatba jöttem, s arra gondoltam, hogy a járdán járni kell és nem beleragadni. S vajon a járdakészitők nem ismerik-e az évszakok változását, nem tűnt-e föl nekik, hogy nyáron még a mai nehéz időjárási viszonyok mellett is meleg szokott lenni. Vagy azt hiszik talán, hogy a pesti ember elmélázva mosolyog, amikor beleragad a fekete kullmászba, s a tavasznak kijáró szeretettel állapitja meg, hogy olvad?

Ehhez hasonló gondolatok foglalkoztattak, amikor végül rájöttem, hogy szemléletem egoista és egyoldalú. Csak az ragad bele a járdába, aki jár rajta. Tessék homokban, réten, vizben járni, az sokkal egészségesebb. Különben is az a bizonyos fekete kötőanyag fagyálló, a legkeményebb télen is használható, nem töredezik, nem repedezik. Csak nyáron folyékony, akkor sem ártalmas az egészségre, sem belélegezve, sem a cipősarkon, söt lassitó hatást gyakorol a léptekre, s megóvja az embereket a káros kimelegedéstől, lihegéstől. Nemcsak leszedi, de pótolja a gumisarkot, puha, nem ráz, hangfogó, zajtalanitó hatása pedig megbecsülhetetlen egy lármás nagyvárosban.

Mindentől eltekintve, nyáron is kifogástalanul használható járásra, csak hűvös, szellős helyen tartandó.

F. L.

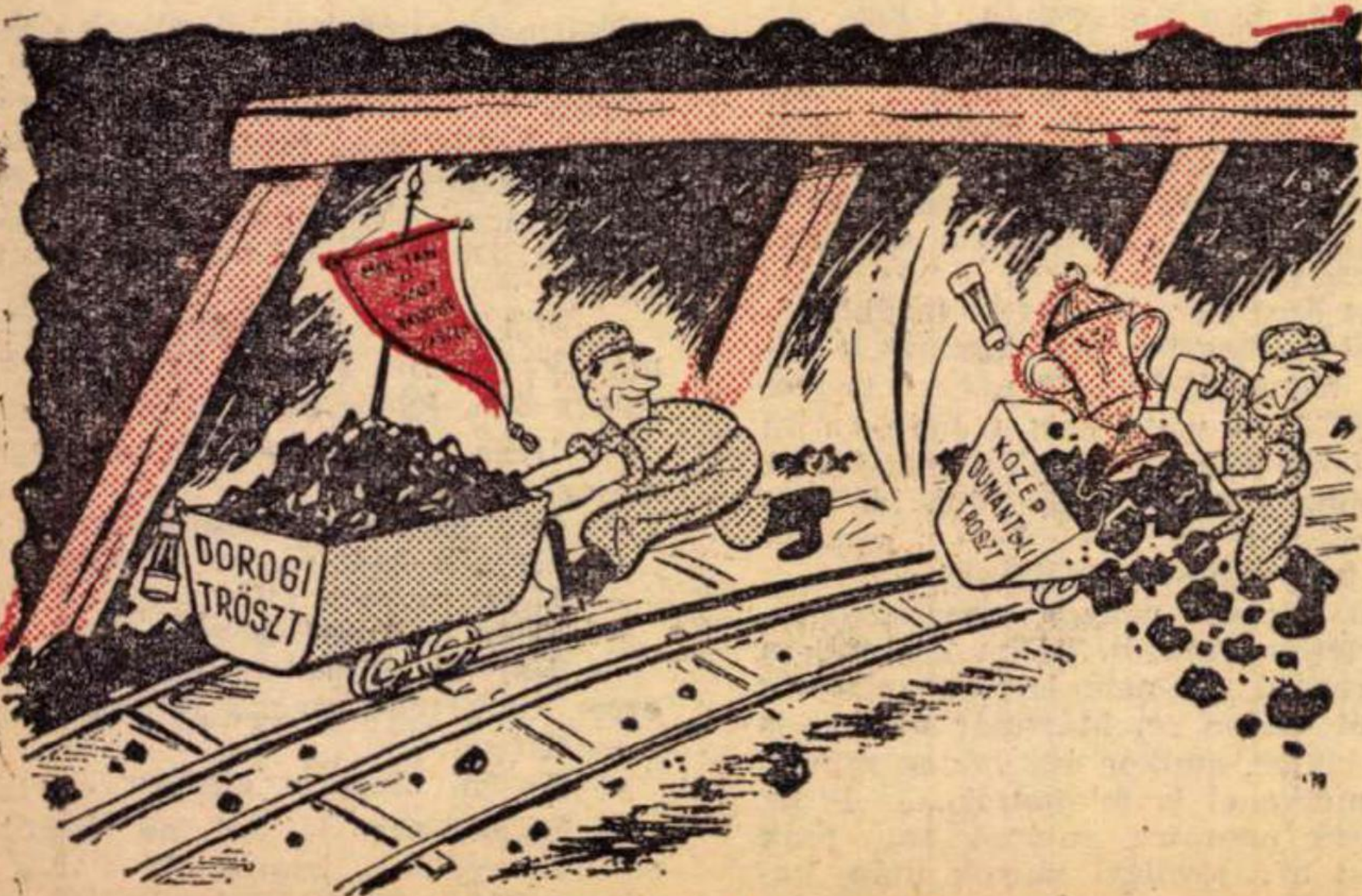
Nedves idők

A legifijabbak azt állítják, hogy ők a sok eső miatt nedvesedtek át . . .

Lesz ez még másképp is!

A felszabadulási serleget nyert Középdunántúli Tröszt visszaesett a termelésben.

— Mi az komám, kiborultál?

Apró igazságok

A szülőknek nem lenne szabad annyit bosszankodniok, ha gyermekeiket hazugságon érik. Hogy is lennének ezek a tacskók olyan jártasak a hazugságokban, mint a felnőttek!

Sok szerény ember szívesen venné, ha az egész világ megállna és csodálná az ő szerénységét.

Egy orvos azt állítja, hogy a méz csalhatatlan szer a hajhullás ellen. Lehetséges, de vajon akkor hogyan veszi le az ember a kalapot a fejéről?

Az okos sohasem beszél arról, hogy mit csinál, de sohase' csinál olyasmit, amiről nem beszélhetne.

Az elégedetleneknek két fajtája él a világon: azok az elégedetlenek, akik dolgoznak, és azok az elégedetlenek, akik a kezüket tördelik. Az előbbiek elérik mindazt, amit akarnak, az utóbbiak azt is elveszítik, amijük van.

Kapica szovjet tudós kijelentette: az atomenergiát kizárólag háborús célokra korlátozni éppen annyira esztelen dolog lenne, mintha az elektromosságot csak a villamosszékben használnák fel.

Sokkal jobb hatvanéves ifjúnak lenni, mint negyvenéves aggnak.

(A „Svet v obrazech" cimű cseh lapból.)

Ludas Matyi Kabaréja

A prémium

(A férj kapott ötszáz forint prémiumot, de nem szól róla a feleségének egy szót sem, mert ugyebár, nem kell az asszonynak mindenről tudnia. Ez a jelenet már a vacsora után játszódik le, otthon. A férj újsággal a kezében bóbiskol és arról ábrándozik, hogy mit vesz majd a dugipénzen, a felesége stoppol.)

FELESÉG *(halkan)*: Mi újság az üzemben?

FÉRJ *(felriad)*: Tessék? Hogy? Ujság? Nincs semmi, ami téged érdekelne . . .

FELESÉG: Engem minden érdekel . . .

FÉRJ *(ásitozva)*: Hát kérlek, a készárutervünket teljesítettük . . . Kooperációs nehézségeink vannak . . .

FELESÉG *(érdeklődve)*: Csak nem?

FÉRJ *(sóhajtva)*: De, de . . .

FELESÉG: Más nem történt?

FÉRJ: Nem.

FELESÉG: Prémiumot nem kaptál?

FÉRJ: Sajnos, nem . . . ö . . ö . . . Ugy volt, hogy kapok, de mégse kaptam, pedig jó lett volna egy kis prémcsi . . .

FELESÉG: Biztos, hogy nem kaptál?

FÉRJ: Ugyan anyukám, csak nem gondolod, hogy eltitkolom élőtted?

FELESÉG: Pedig elkelt volna . . .

FÉRJ *(vigasztaló hangon)*: Talán legközelebb . . .

FELESÉG: Ugylátszik egy kicsit visszaestél . . .

FÉRJ: No, ezt azért nem lehet mondani!

FELESÉG: Nem kell azért megsértődni . . . Mással is előfordult már . . .

FÉRJ *(kelletlenül)*: Mömömö . . .

FELESÉG: Nem adhatnak fűnek-fának prémiumot . . .

FÉRJ: Nem is, de . . .

FELESÉG: Csak a legjobbak kaphatnak prémiumot, nem?

FÉRJ: Csak a legjobbak, de . . .

FELESÉG: Biztosan alaposan megnézik, hogy kinek adjak. Mit szólnának az üzemben, ha egy érdemtelen kapna prémiumot!?

FÉRJ *(idegesen)*: Mitszólnánakmitszólnának . . .

FELESÉG: Vigasztalódj . . . Most nem kaptál prémiumot . . . Nem baj . . . Nem olyan nagy baj . . . Nem kaphatsz mindig . . . Azért nem kell elkeseredned . . . Hiába, nem vagy már mai gyerek, a fiatalabbak mégiscsak jobban birják . . .

FÉRJ *(elgyötörve)*: Haha . . . Bármelyikükkel felveszem a versenyt!

FELESÉG: Jó, jó tudom!

FÉRJ *(dühösen)*: Nem tudsz semmit!

FELESÉG: Mit nem tudok? Valamit titkolsz előttem?

FÉRJ: Én? Már megint mit találtál ki?

FELESÉG: Ne légy dühös!

FÉRJ *(dühösen)*: Nem vagyok dühös!

FELESÉG *(szeliden)*: De az vagy, és én tudom miért . . .

FÉRJ: Tudod? Nagyon jó! Hát akkor mondd meg nekem is, hadd tudjam.

FELESÉG: Biztosan azért vagy dühös, mert a Sóvágó kapott prémiumot és te nem!

FÉRJ *(gúnyosan)*: A Sóvágó? Az a tedd ide-tedd oda, az a málé?

FELESÉG: Ezt csak azért mondod, mert majd megesz a sárga irigység!

FÉRJ: Engem? Kacagnom kell!

FELESÉG: Te kacagsz, pedig a Sóvágó biztosan kapott prémiumot!

FÉRJ: A Sóvágó?

FELESÉG: Légy férfi! És ne bánkódj, én így is szeretlek . . . Prémium nélkül . . .

FÉRJ *(felugrik)*: Hát akkor vedd tudomásul . . .

FELESÉG: Már rég tudomásul vettem!

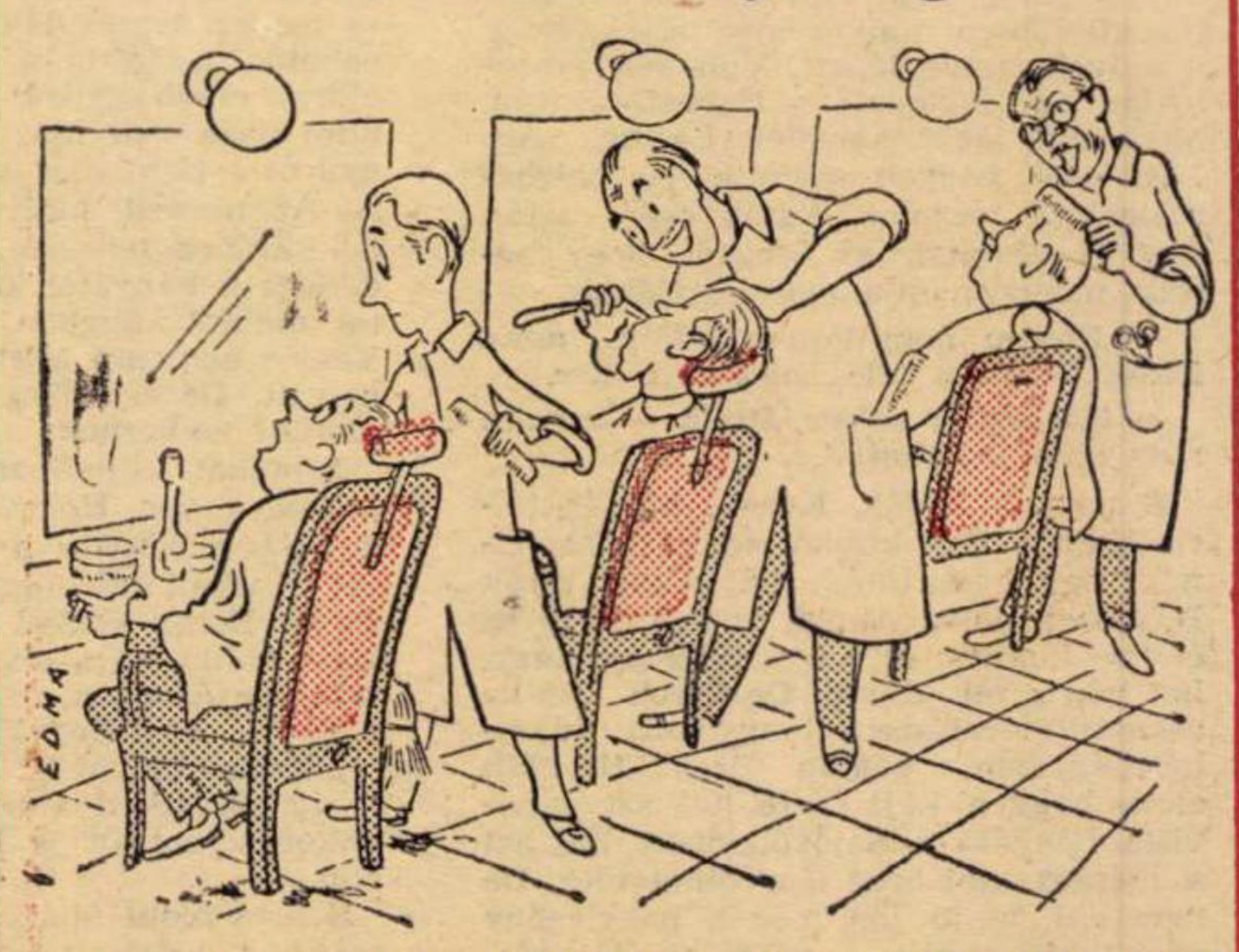
FÉRJ *(kiabálva)*: Vedd tudomásul, hogy kaptam prémiumot! Itt van ötszáz forint! *(Levágja a pénzt az asztalra.)* Már előbb is oda akartam adni . . . Még, hogy a Sóvágó . . . Röhögnöm kell!

FELESÉG *(nagy lelkinyugalommal megszámolja a pénzt, aztán elzárja a szekrénybe).*

FÉRJ *(egymagában)*: Még hogy a Sóvágó! Röhögnöm kell . . . Még hogy a Sóvágó! Röhögnöm kell!! . . .

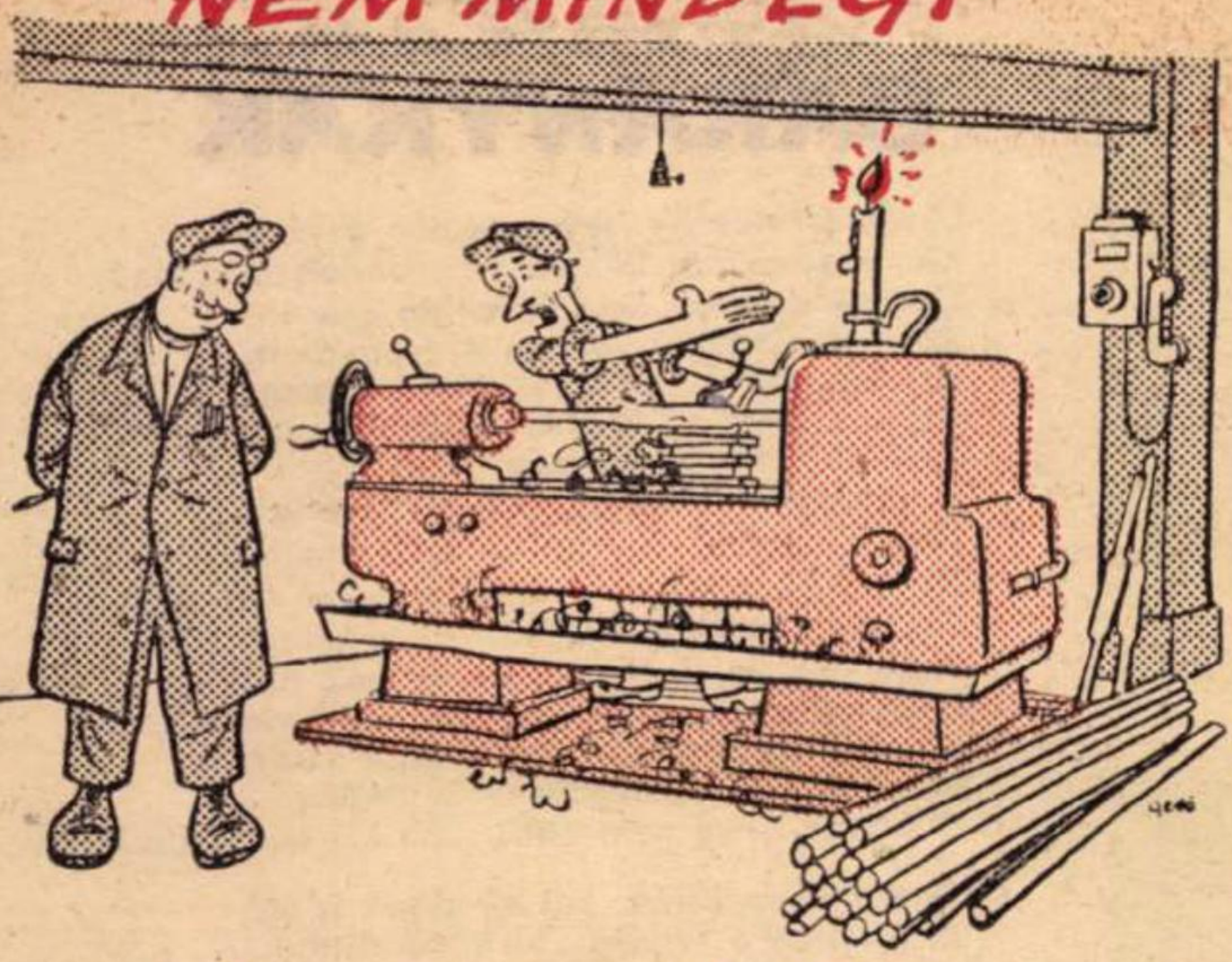
Mikes György

Szakmai hiányosság

A vendég: Nem ért a futballhoz? Hát miféle borbély maga?

NEM MINDEGY

— Mit jelent ez itt, művezető elvtárs?

— Gondoltam, ha neked megfelel ez a módszer, ahogy még apád esztergált, akkor megfelel a világítás is, amely mellett nagyapád dolgozott!

Büszke a silóra...

— No, most nézze meg a szomszédasszony a spájzomat is . .

Mindjárt más!

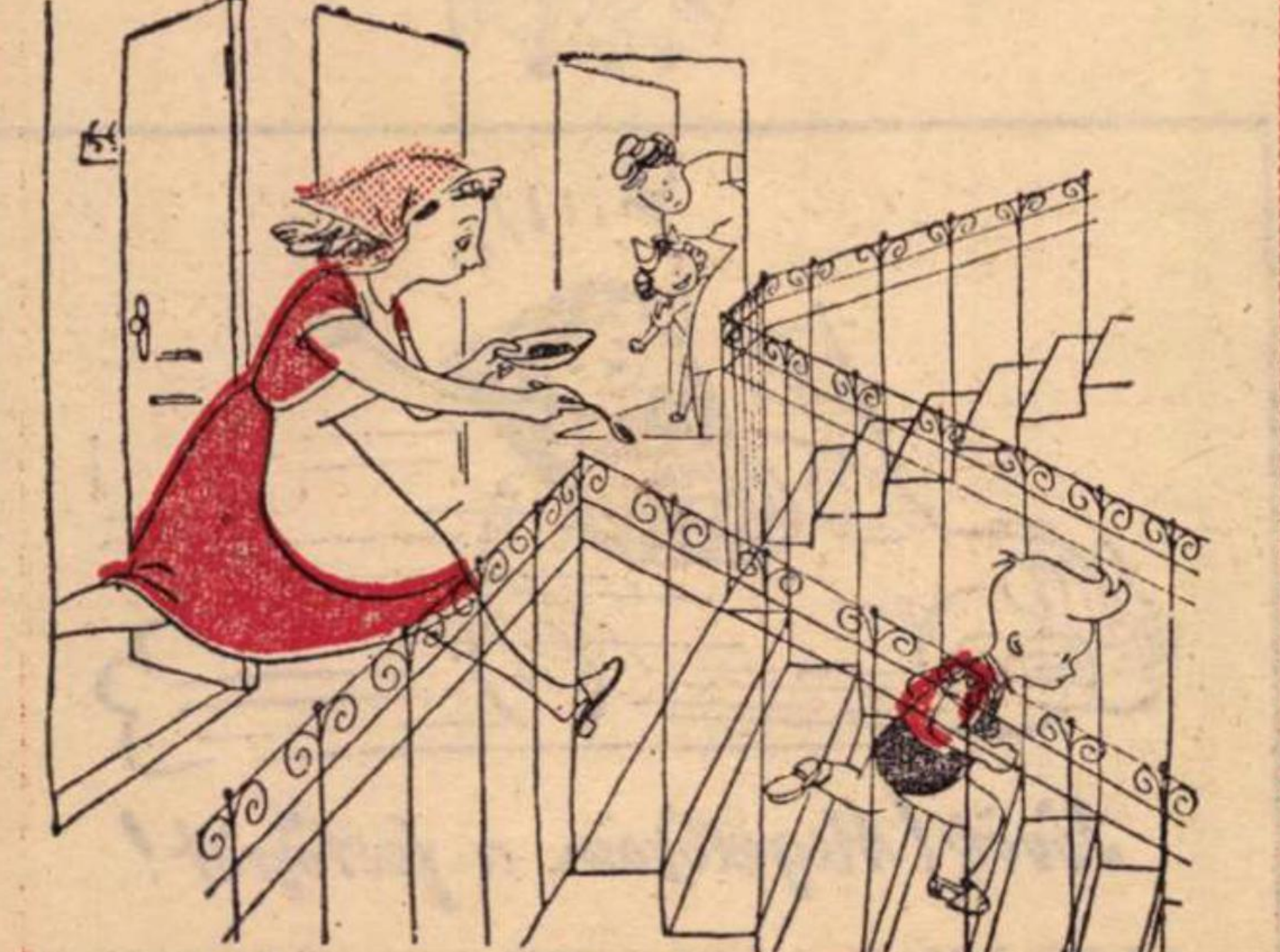

— Gyerünk, gyerünk! Rengeteg dolgom van! Gyorsan mondja meg, mit akar!

— A főosztályvezető elvtárs fizetés- és prémiumelszámolását hoztam!

— Miért nem ül le elvtársam? Nem állva intézzük a dolgokat!

Női dolgok XXXVII.

— Csak még ezzel a kanállal a kedvemért . . .

(Vasvári Anna rajza)

Pozicióba kerültem

Pozícióba kerültem, de higgyék el, teljesen önhibámon kívül. Az osztályvezetőm egy héttel ezelőtt behivatott magához és így szólt.

— Maga lesz a csoportvezető addig, míg Raffia (ez az igazi csoportvezető) szabadságon van.

Nyugodtan elvállalhattam, mert összesen öt ember van a csoportban, tehát a gyakorlatban majdnem semmi felelősséggel nem jár. A jövendőről azonban semmit nem tudtam.

Másnap reggel ugyanis, amikor beléptem az üzembe és szokásomhoz híven udvariasan mosolyogva köszöntem, Kollár és Koltai összesúgott a hátam mögött.

— Nézd ezt a nagyképű frátert, amióta pozícióba került, olyan leereszkedően mosolyog ránk, mintha ő lenne a kínai császár, vagy legalábbis a gyártulajdonos.

Ez bántotta a lelkiismeretemet — tényleg, gondoltam, hátha így van, csak én nem vettem észre. Na, majd holnap.

A holnap is elkövetkezett és egyenes testtartással épp, hogy csak megbiccentettem a fejem: — Jó reggelt!

Ekkor újra összesúgott Kollár és Koltai.

— Nézd, hogy felvág ez a bolond, azt hiszi, mert csoportvezető lett, most már ő a kisisten.

A következő napon már a vészkijáraton másztam be, óvatosan, hogy ne vegyenek észre, de ez sem jelentett semmit, mert amikor felmentem ebédelni és csak egy különálló asztalnál jutott hely, a két ember megint összedugta a fejét.

— Ahá, odanézz már annyira különbnek érzi magát, hogy közénk sem ül!

Másnap félórával előbb mentem fel, hogy ahhoz az asztalhoz üljek amelyikhez ők Ekkor ismét összesúgtak:

— Nézzétek, hát van ennek a pofáján bőr? Amióta csoportvezető lett, egy óra ebédidőt tart.

És nem hagyták abba, nem hagyták abba, hanem roppant nagy éberséggel vigyáztak minden mozdulatomra. Ha egyenesen mentem, rögtön megszólalt valaki.

— Nézd, hogy felvág.

Ha kicsit lazán kifelé raktam a lábaim, már hallottam:

— Mit akar itt ez a csámpás?

Ha valakinek segíteni akartam, rögtön szólt egy hang — úgy csinál, mintha mindenhez értene.

Ha nem segítettem, akkor meg az volt a baj, mert „mióta csoportvezető lett, semmit nem akar csinálni".

— Hát a betyár életbe . . . vágtam a földhöz a sapkám, amikor nem látta senki (mert az is baj lett volna, hogy amióta csoportvezető lettem már csapkodok is). Ezt én nem csinálom tovább, és leköszöntem a csoportvezetésről.

Másnap reggel, amikor beléptem az üzembe, nem szóltam csak jól bevágtam magam mögött az ajtót. Mikor senki sem felelt, elordítottam magam.

— A kutya teremtését, hát senki nem tud köszönni!?

— Jó reggelt! — válaszolták nagy igyekezettel Kollár és Koltai, aztán, hogy elfordultam, összesúgtak a hátam mögött.

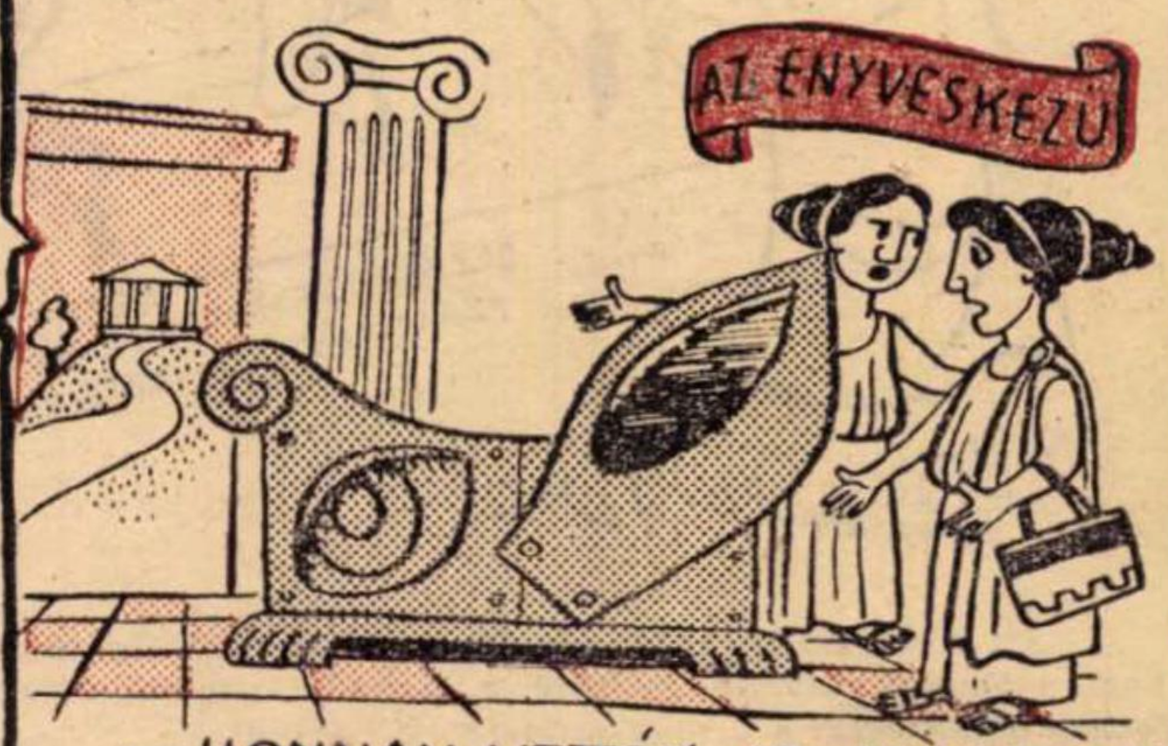
— Lám, mihelyt megszünt a pozíciója, milyen rendes emberré vált.

Muzsik Imre

ÚJ HIBÁK — RÉGI VÁLTOZATBAN

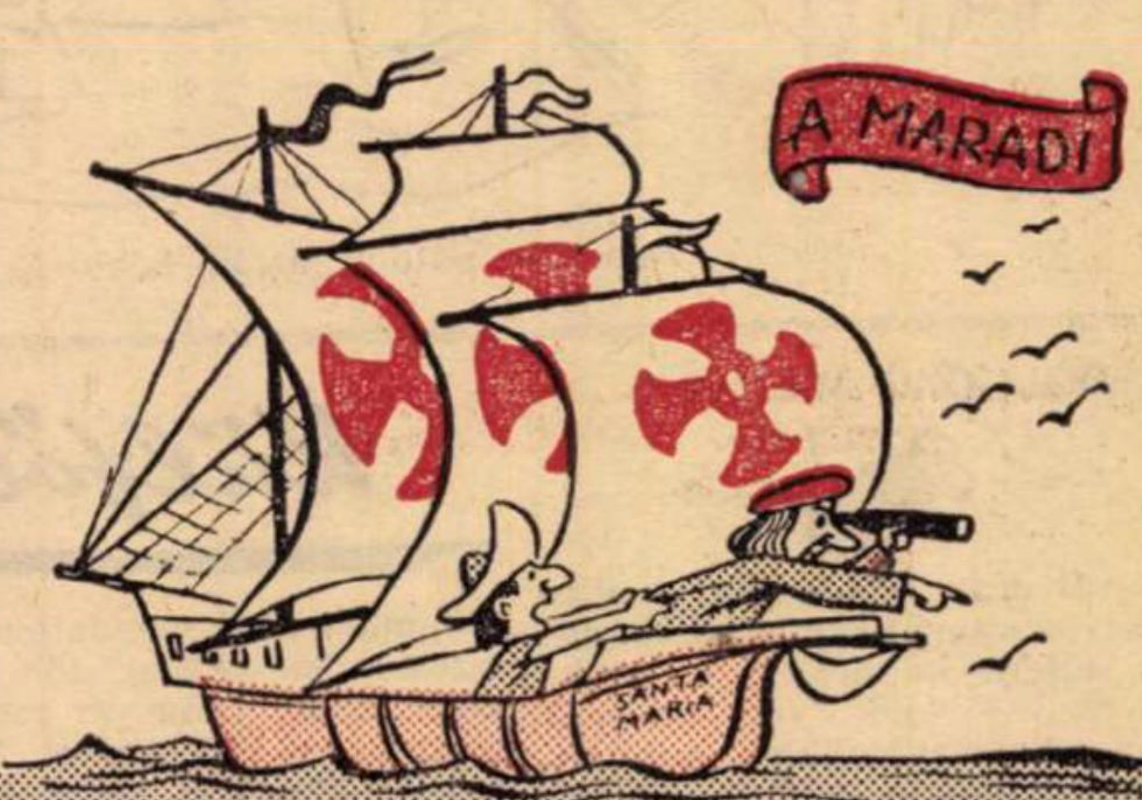
— A FENE EGYE MEG, ELKÉSTEM.. NEM SZÓLT IDEJÉBEN A VEKKER!

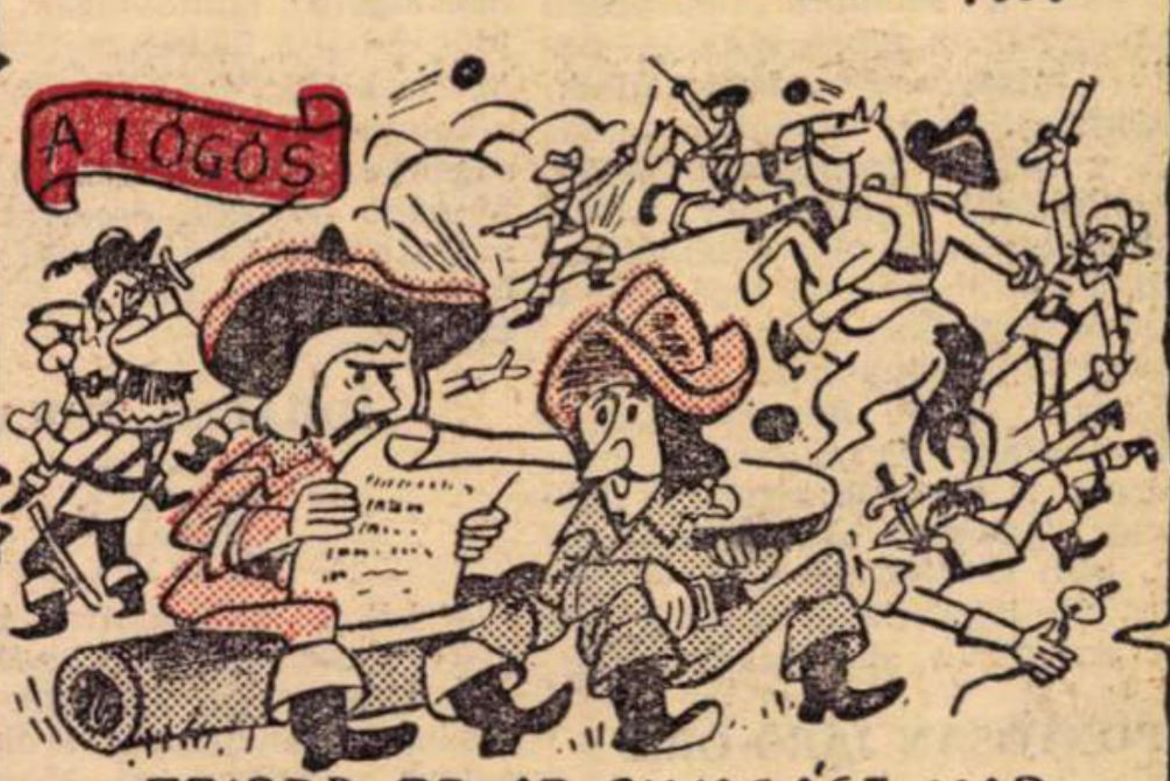
— HONNAN VETTÉK AZ ANYAGOT?
— A FÉRJEM A TRÓJAI FALÓ ÉPITKEZÉSÉN DOLGOZIK...!

ÓMEÓS: — EZT MÉG ÁTVESZEM, DE MÁSKOR JOBB MINŐSÉGET KÉREK!

MATRÓZ: — KOLUMBUSZ MESTER, FORDULJUNK VISSZA! NEM SZERETEM AZ ILYEN ÚJ DOLGOKAT!...

— FEJEZD BE AZ OLVASÁST, MAR MEGINT SZÓLT A PARANCSNOK, HOGY MIÉRT NEM DOLGOZUNK?!

GÁSPÁR ANTAL *albumából*

„Túl a permanencián boldogok leszünk!"

Ez a rajzom az 1930. szeptemberi nagy munkástüntetés után jelent meg, annak ábrázolására, hogy a hatalom kórusa azt hitte: a tüntetések miatt elrendelt permanens karhatalmi készültség örökre elhallgattatja a munkástömegek hangját.

Példázat

Spaak belga külügyminiszter kijelentette, hogy az atombombától való borzalmas félelem a béke biztositéka.

Apa: De nálunk aztán békesség van!

Ártatlan BÁRÁNYKÁK

Ujság is mesélte, nem csupán a fáma:
Egy ravasz kún község mit gondolt magába?
Ünnepi vacsora készült volna ottan
Ezer jó gondolat forrt a kobakokban.
Az ünnepi húsról beszélgettek éppen:
Ezen a vidéken haladó hagyomány:
Birkapörkölt kéne, ízes, pircs lében
A juhhúsos kása, az ünnepi tokány...
Már a nevétől is csettintettek, nyeltek.
De szívük egyszerre nagy bánattal telt meg.
Jaj, hisz rendelet van, fő-fő helyen írták:
Nem vághatók ám le akármilyen birkák!
Csak az vágható le, amelyik már sánta,
Amelyiknek már vén a zsenge palánta,
Foga is alig van az öregség miatt;
S biztos, hogy nem ellik több kis bárányfiat.

Van-e ilyen birka, hol akadnak rája?
Ettől függ a község birkavacsorája...

Aki keres talál, — régi igazság ez.
A rendezőség egy derék gazdát rávesz:
Jó öreg birkáját adja át a célnak,
Hisz' a becses jószág sánta is, meg félvak.

A gazda is szeret birkatokányt enni.
Hunyorít s szóra: — Nincs akadály semmi!
Az állatorvoshoz viszi a jószágot.
Ily rozoga birkát az is régen látott,
Adja az engedélyt, üti a pecsétet,
Ez a birka, tényleg levágásra érett...

Hogy az írás megvan, nagy az öröm rajta.
De a fő-rendező a fejét lehajtja,
Gondolkozik mélyen, — tán a birkát szánja?
Igencsak mert ilyen szóra nyílik szája:
— Cimborák, pajtások, ha jól nézem, kár ám
Juhhúsos kásának ez a remek bárány!

— Ez a remek bárány? — neveti a többi, —
Hisz ezt virágágyba ki lehetne kötni,
Ott se tenne kárt, mert gyötri az öregség.
A Noé bárkája ringathatta ezt még!
— Azért remek jószág! — a rendező bólint, —
Rossz tulajdonsága arra csudajó mind,
Hogy az állatorvos vágásra ítélje,
Mert azonnal látja, kiféle miféle.
De ha ezt levágjuk, ha bekebelezzük,
Azt mi, cimboráim, igen rosszul tesszük.
Mert, ha legközelebb ünnep lesz minálunk,
Ilyen bárány nélkül tokányt hogy csinálunk?
Hol találunk még egy ilyen mintabirkát,
Melyre az engedélyt szó nélkül kiírják?!

— Ész beszél belőled! — kiáltják a társak. —
Ez csakugyan nagy kár tokánynak vagy másnak.
Élni fog e birka, ameddig csak élhet;
Ez mindig megszerzi nekünk a pecsétet.
Engedéllyel fő majd a juhhúsos kása,
Csak épp... zsenge birkák bújnak a bográcsba!...

Igy lett, ahogy mondták. A rozoga birkát
Ahányszor csak vitték — vágásra kiírták,
Hatóság és orvos vétót sohse mondott,
S a társas-vacsorák nem okoztak gondot.
A birka, amelybe hálni járt az élet,
Egy tucat vágáshoz szerzett már pecsétet —
Második tucathoz is megtette volna,
Hogyha a turpiság ki nem derült volna.
De: egy szombat-estre semmit se terveztek,
Hagyták a vén birkát, üldögéljen veszteg,
Ház előtt a napon sütkérezzen szépen...
Hej, ha tudták volna, mi jár az eszében!

Megszokta a birka, hogy hetente vitte
Egy-egy áldott gazda „orvosi vizitre",
Megszokta a birka a gyakori dolgot,
S az orvoshoz mostan — önként elsompolygott!

Igy sült ki a furfang, így sült ki az ármány:
Hova lett tizenkét kövér, zsenge bárány?...
Hogy a rendezőknek nem vásik a foga
Tokányra azóta — van annak jó oka!
Tanult a kun község sajnos, saját kárán:
Ártalmas is lehet az ártatlan bárány!

K. Tóth Lenke

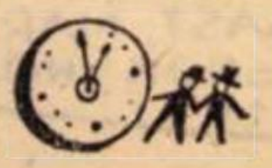
Külföldi Szemle

DOLGOZÓ MAJMOK

Sir George Thompson, a híres angol fizikus érdekes nyilatkozatban fejtette ki, hogy a majmoknak nagy jövőjük van, nemcsak azért, mert a veséjükből gyermekbénulás elleni szérum készül, hanem munkájuk révén is. Elmondta, hogy a majmokat be lehet tanítani olyan munkákra, amelyek az emberek számára túlságosan egyhangúak, a gépek számára pedig túlságosan bonyolultak. Thompson, aki különben részt vett a genfi atomkonferencián, elmondta azt is, hogy egy maláj-földi ültetvényes már évekkel ezelőtt megtette az első lépéseket a majmok foglalkoztatása terén. Bizonyos fajta majmokat megtanított arra, hogy felmásszanak a gyümölcsfákra és lehozzák a gyümölcsöt. A majmok kitűnően dolgoztak, továbbá sem béremelésben, sem sztrájkban nem vettek részt. Es legalább a majmok között enyhül a munkanélküliség.

PONTOSAN JÁRÓ ÓRA

Kinek nem okozott már bosszúságot a pontatlan óra? Hányan fosztották meg már magukat a színműíró első mondataitól, hány biztató ismeretség tört derékba késés miatt, amelyet rendszerint a pontatlan óra okozott. Most két angol tudós, L. L. Essen és J. V. L. Parry atom-órát szerkesztett, s mint az Associated Press jelenti Londonból, ez az óra egytizezred másodperc pontossággal méri az időt, tehát a legkényesebb igényeket is kielégíti. Karórának való alkalmazása egyelőre még nehézségekbe, illetve abba a néhány tonnába ütközik, amelyet az óra súlya nyom. További előnye még, hogy jótállás nélkül is több millió évig jár.

IDŐÁLLÓ TÉMA

A békés hangulatra jellemző, hogy újabban olyan témák kerülnek napirendre, amelyek csak a boldog békevilágban szoktak izgalmakat felkavarni. Nemrég jelent meg Angliában egy új könyv arról, hogy ki írta Shakespeare műveit. Most teljesen új adatokat hoztak nyilvánosságra arról, hogy mi volt az igazi háttere a mayerlingi tragédiának, miért halt meg Rudolf trónörökös. A legújabb kutatások szerint Rudolf trónörökös amerikai párbajt vívott, s elég peche volt ahhoz, hogy a fekete golyót húzza. Az adatok Krauss báró néhai bécsi rendőrfőnök hagyatékából származnak, s maga Ferenc József nem engedte annakidején nyilvánosságra hozni.

Változatlanul nem lehet tudni, hogy ki volt a Hasfelmetsző Jack, a Vasálarcos, és hogy járt-e Cecil a Török utcában.

Kulturfront

Szép nap

Reszkess, emberiség, a szép naptól! Minden borzalom, minden szörnyűség egy szép napon kezdődik. Addig nincs semmi baj, sőt minden a legnagyobb rendben van. Férj és feleség a legnapsugarasabb boldogságban él, míg aztán egy szép napon... és itt következik a rettenetes fordulat, gyilkosság, tragédia, vér. A szülők nagy gonddal nevelik lányukat, ragyogó jövőt szánnak neki, egy szép napon azonban a lány megismerkedik egy jóképű szélhámossal, megszökik vele, s boldogtalan szülei soha többé nem látják.

Már gyanakodva kezdek bele egy regény olvasásába. Nekem hiába süt a nap az első oldalakon, hiába mosolyognak az elégedett emberek, a borzalmas sejtés nem hagy nyugodni, hogy egy szép napon minden megváltozik, rombadől. Az író kaján mosollyal engedi egy kicsit nyugodtan lélegzeni hőseit, mert tudja, hogy nem tart sokáig a pünkösdi királyság, egy szép napon jön az árvíz, a családi tragédia, a bűntény, a földrengés, a leleplezés, a megtorlás, a bosszú, a csőd. A gyanútlan szereplőknek erről fogalmuk sincs, jóhiszeműek és naívok, nem is tételezik fel, hogy az író csak azért ír nekik egy kis boldogságot, hogy elvehesse tőlük, azért simogatja meg őket derűs kézzel, hogy annál nagyobbat csaphasson a fejükre. Csak azért ábrázol boldog családot, hogy legyen mit szétrobbantani, csak azért jellemez egy szépreményű fiatalembert, hogy legyen, aki a züllés lejtőjére jut. A szereplők általában csak azért juthatnak egy kis boldogsághoz, mert végül is nem kezdhetik életüket mindjárt a tönk szélén. De nem kell sokáig várniok. Hiába kacagnak, hiába táncolnak, egy szép napon beáll a fordulat és olyan dolgok történnek, hogy elmegy a kedvük az élettől. S a szerencsétlenek mindig újra kezdik, mindig reménykednek, s nem tudják, hogy az írók nem azért írnak regényt, hogy zavartalan, minden bonyodalomtól mentes sorsokat ábrázoljanak, hanem úgy taposnak bele alakjaik hasába, ahogy azt kegyetlenségük mértéke megengedi. A legtöbb író gátlás nélkül gázol a vérben, mert tudja, hogy eddig még senkinek sem jutott az eszébe, hogy felelősségre vonja az írókat a sok kioltott emberéletért, lopásért, rablásért, házasságtörésért. Ők persze azzal védekeznek, hogy az olvasó a felbújtó, az orgazda, az követeli tőlük a bűncselekményeket, a nyugalmat csak egy darabig hajlandó eltűrni, de aztán elég volt, abból nem élünk meg, jöjjön valami disznóság. És jön. Egy szép napon jön.

De miért egy szép napon? Miféle elferdült ízlés találta meg ilyen módon a szépség fogalmát? Miféle érdekből találja valaki tetszését az ilyen napban? Kinek tetszik a romlás, a szakadék, a mások baja? Mennyi káröröm van abban a néhány szóban, hogy Róbert egy szép napon rájött arra, hogy a felesége megcsalta.

Szép nap, mondhatom!

(Kérem az olvasót, hogy ennek az utolsó mondatnak a jelentőségét megfelelő hangsúlyozással külön emelje ki!)

Feleki László

Egy vitaírás margójára

(Déry Tibor az Irodalmi Ujságban nagy cikket írt a fiatal írók problémáiról.)

Déry: Utánam, fiúk! Ha mindenki csak egy fejet vág le, már győztünk!

Dicsérik az írót

Az író valami jót írt. Mindenki, akivel találkozik, dicséri érte. Itt közöljük az egyes dicséreteket a hozzávaló magyarázatokkal együtt.

1. Gratulálok, öregem, rég írtál ilyen jót.

(Magyarázat: Pedig elég sűrűn írsz, de beletelik egy félév, amíg abból a kiszikkadt agyadból egy eredeti ötletet kipréselsz.)

2. Én nem szeretem az írásaidat, de ettől el voltam ragadtatva.

(Magyarázat: Remélem, van annyi eszed és megérted, hogy a mondat első felén van a hangsúly. Egyszer már meg kellett mondanom, hogy viszolygok az írásaidtól.)

3. Van benne tizenkét olyan sor, amire mindenki büszke lehetne.

(Magyarázat: Épp ezért a többi százhuszonnyolc sort fölösleges volt megírnod. Szégyelld magad!)

4. Nekem nagyon tetszett. Esküszöm, dühöngtem, mikor hallottam, hogy a többiek miket mondanak róla.

(Magyarázat: Mert mondtak ám, hajaj, de miket mondtak. És ha jól meggondolom, nem is dühöngtem.)

5. Gratulálok, öregem! Egy ilyen régi témát ennyire újszerűen dolgozni fel!

(Magyarázat: Ehhez pofa kell, ezt Karinthy óta mindenki megírta már és sokkal jobban. Én is.)

6. Az eleje kicsit unalmasan indul, de a befejezés zseniális! Érdemes az embernek átrágnia magát rajta.

(Magyarázat: Mert rágni kell ám, öregem, amíg az ember addig a süket befejezésig valahogy elvergődik.)

7. Ragyogó, öregem, kár hogy a végét lelőtted.

(Magyarázat: Az ember annyi süket duma után legalább valami csattanót vár, de még az sincs.)

És végül: egy néma kézszorítás, amely azt jelenti, hogy „nem találok szavakat!“

(Magyarázat: Fogadd részvétemet.)

★

Az író mégis örül a dicséreteknek. Tudja, hogy fog még a kolléga írni olyasmit, amit majd ő dicsérhet meg, amúgy istenigazában...

(d.)

Monte Christo keserve

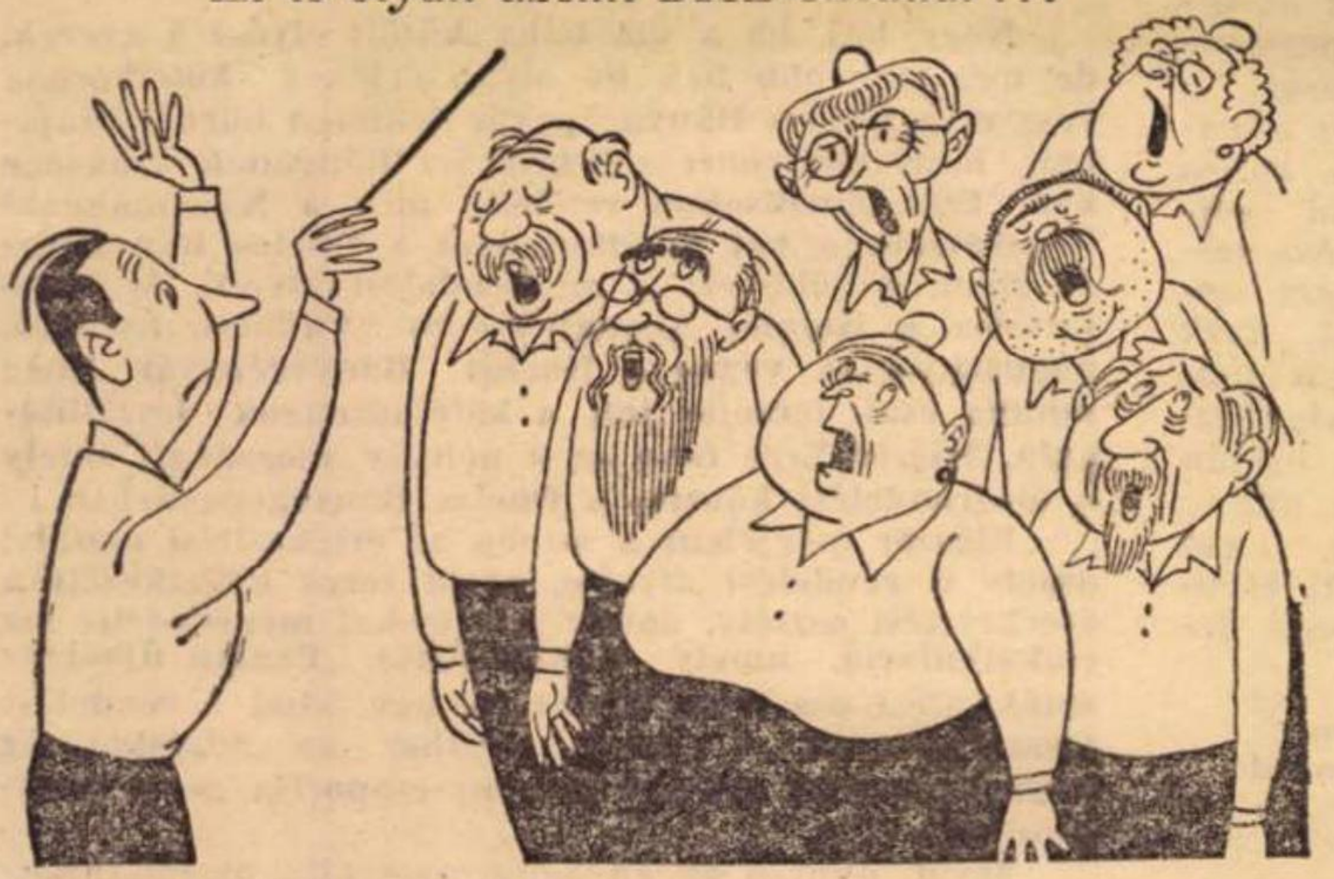
— Ejnye, megszöktem a börtönből, megtaláltam a kincset, bosszút álltam ellenségeimen... már úgy látszott, minden rendben van..., erre jön a Kuczka és levág...

Nem furcsa?

Egy Lenin körúti könyvesbolt kirakatában láttuk.

Ez is olyan üzemi DISZ-énekkar...

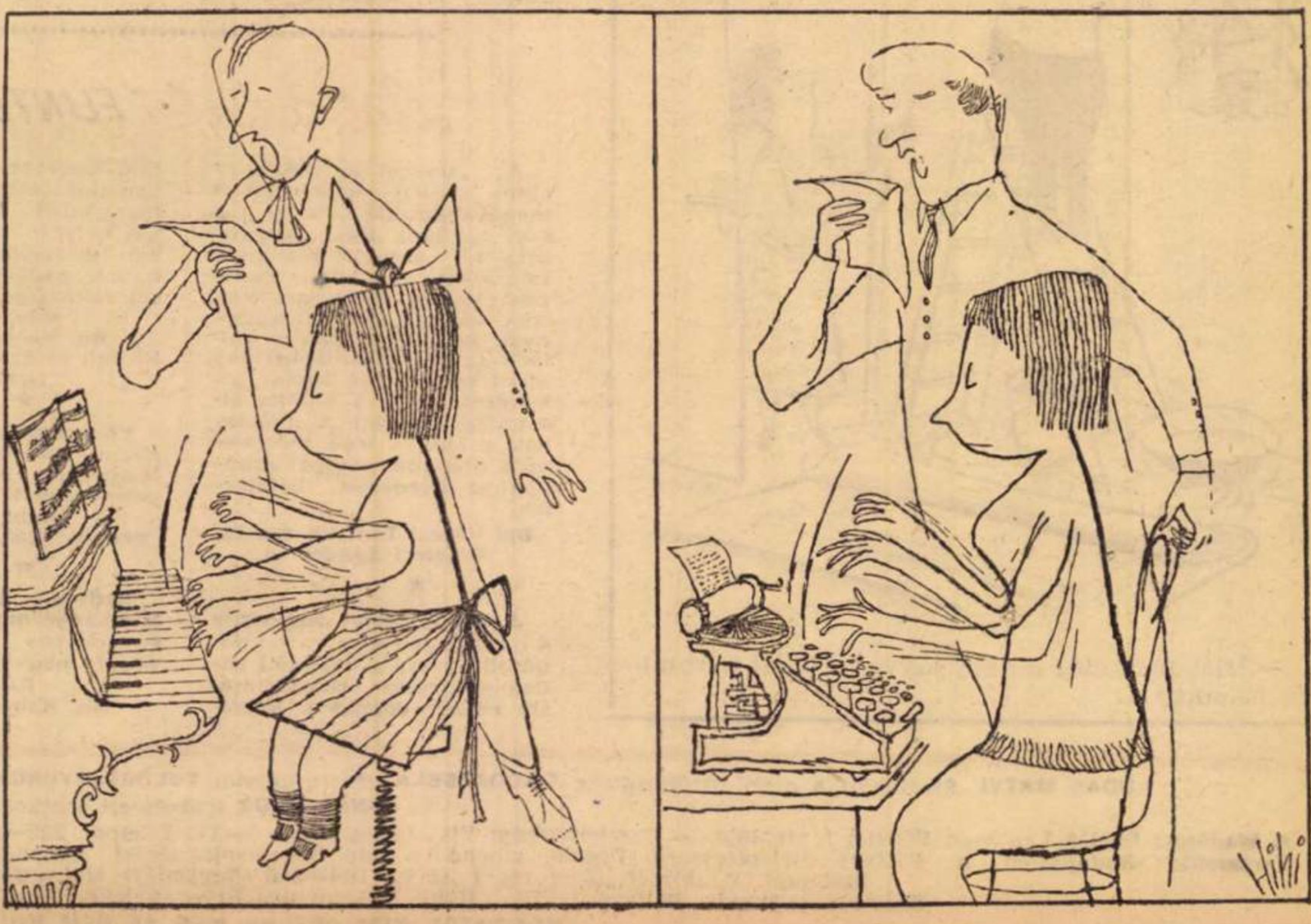
...ahol kissé soká tartott, amíg sikerült a fiatalokat kórustagul megnyerni.

Dramaturg a ligetben avagy: a szokás hatalma

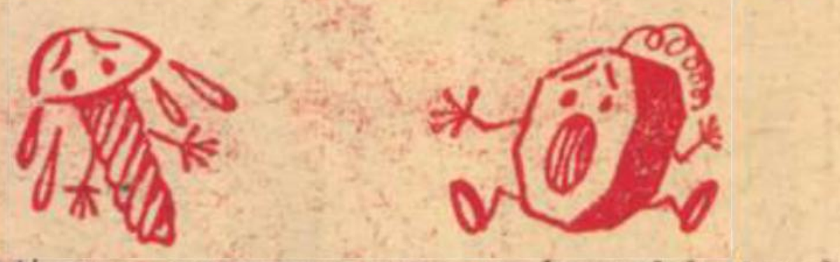
— Nem rossz a szinopszis... Próbálja meg, fiam, ennek alapján megírni az első felvonást...

A csodagyerek karrierje

Le a bürokráciával!

Agglegénycsavar, avagy baj van a mamával

Résztvettem egyszer egy szakmunkásvizsgán, amelyen a vizsgáztatók azt kérdezték a segédjelölttől: „Mi az, ami nélkül szinte elképzelhetetlen a mai géptechnika?" A fiú némi gondolkodás után kivágta: „Csavar!"

Igy van. Csavar nélkül nincs semmiféle szerelőipar. Érzi is ezt a saját bőrén a Budapesti Villanyszerelő Vállalat!...

Ez a vállalat havonta sokszázezer anyáscsavart használ fel.

A szabályok szerint az anyáscsavar két összeillő részből áll, az apacsavarból és az úgynevezett anyacsavarból.

Hát ezekkel a mamákkal sok baja van a Budapesti Villanyszerelő Vállalatnak. Sokszor szomorkodhatnak szegény apacsavarok, mert a Csavargyár vezetői nincsenek tekintettel a családi harmónia megkívánta elvekre és kisebb mennyiségben, vagy más méretben gyártanak anyacsavarokat, mint apacsavart. Igy kinek jut párja, kinek nem. Aztán meg, ha jut is pár (így van az az életben is), nem mindig megfelelő. Mert egyesek sehogysem illenek össze és annyira csökönyösek ebben hogy a Villanyszerelő Vállalat szerelői csak a legnagyobb kalapálással, püföléssel tudják őket jobb belátásra bírni. Még az a jobbik eset, ha bizonyos „lelki klinikával" összeillesztik a párt, vagyis ebben az esetben az anyának olyan menetet vágnak, amilyen az apacsavaron van.

Mit kezdjenek viszont azokkal a szerencsétlen, elárvult apacsavarokkal (vagy inkább nevezhetnők agglegénycsavaroknak őket), amelyeknek semmilyen párja sem akadt?...

A Szerelvény- és Gépalkatrész Készletező Vállalatnál, ahonnan a csavarokat a Villanyszerelő Vállalathoz szállítják, azt mondják, lehetne ezen a tömeges méretű családi balsorson segíteni. Az kellene csupán, hogy a Csavargyárban némi belátással lennének a szerelővállalatokra és a kisebb méretű csavarokból is a szükségletnek megfelelő mennyiséget gyártanának, nem pedig csak a nagyobb csavarokból, amelyekkel a súlyra megadott tervüket könnyebben teljesíthetik.

Z. F.

„KIÜTEMEZETT" BABAKOSÁR

Kedves Ludas Matyi! Azt hiszem, jártadban-keltedben te is találkoztál olyan mamákkal, papákkal, akik kisbabájukat csinos kis kosárkában vitték. Bizonyára neked is tetszett ez a praktikus kis „szatyor", amely kiválóan pótolja a drága babakocsit és előnyös is, mert könnyen kezelhető és még a villamosra is fel lehet lépni vele. Nekem is nagyon megtetszett az ilyen babahordó kosár és szerettem volna vásárolni egyet. Akár hiszed, akár nem, képtelen vagyok hozzájutni, pedig bejártam Ujpesttől Budáig minden üzletet, ahol csak feltételeztem létezését. De sehol nem találtam. Ellenben több helyen közölték velem, hogy a babák eme ötletes kosarának gyártását „kiütemezték". Mi az oka annak, hogy ez a praktikus és olcsó közszükségleti cikk eltűnt a piacról?

Cs:ntalan Sándorné
Budapest, II., Labanc u. 13.

Aki maga veszi kezébe a javítást

— Írjál fiam még néhány kérvényt, mert még mindig becsurog...

Mázsás nehézség

A mi falunkban nincsen malom és ez sok fuvarköltséggel terhelte az őrlendő gabonát. Kérésünkre a múlt évben a szomszéd Csaroda községben a körzeti földművesszövetkezet lisztcseretelepet létesített. Ennek nagyon örültünk, mert jelentős munkakiesléstől és felesleges fuvarozástól kímélt meg bennünket. Örömünk azonban nem tartott sokáig... A cseretelepen gyakran elfogyott a liszt. Ezt tudva, egy alkalommal elmentem a cseretelepre megnézni, van-e lisztkészlet. Nem

volt, de azzal biztattak, hogy majd másnap lesz. Átmentem másnap. Akkor meg azt mondták, hogy majd másik másnap lesz. Végre a negyedik „másnapra" megérkezett a liszt. Akkor meg azt a választ kaptam, hogy csak úgy kapok lisztet, ha mázsát is viszek, mert az nekik nincs. Az történt ugyanis, hogy a cseretelep által eddig használt kölcsönmérleget a tsz hazavitte, mert neki is szüksége volt rá. Nem tehettem mást, mint az ötven kilogrammnyi búzámhoz egy mérleget is kocsira kellett pakolnom és azt is elszállítani a cseretelepre, hogy a cserét sikeresen végre tudjam hajtani. Nyolc község érdekében kérjük a Ludas Matyit: segítsen mázsás nehézségünkön, hogy azok is be tudják cserélni búzájukat lisztre, akiknek mérlegük nincsen és hogy ilyen dologidőben ne vesszen kárba annyi munkaóránk.

Kun Lajos DISZ-titkár
Tákos

„Kalapos" újítás

Hogy feleségemet megkíméljem a konyhai meleg nyári gyötrelmeitől, vettem egy Petrofor-főzőt. Ügyes kis masina ez. Nagyszerűen lehet vele főzni, sok szenet és fát megspórol. Szóval a mi kis Petroforunk nagyszerűen működött egészen addig, amíg a benne lévő kanócot meg nem emésztette. Sajnos, azóta csak boszszúságot okoz. Mert belevaló kanócot a nagy kerek Miskolcon nem tudtam kapni. Pedig végigjártam valamennyi vas- és háztartási üzletet. Kanóc ugyan van, de csak az új készülékekben.

Augusztus 20-án vidám vásár volt Miskolcon. Gondoltunk egy merészet és feleségemmel együtt elmentünk a vásárra, hátha ott be tudjuk beleztetni a masinát. Nagy volt az örömünk, mikor az egyik sátor előtt megláttuk a „Petrofor" feliráást. Nagyvígan odapenderedtünk azzal a szándékkal, hogy megvesszük a már régen nélkülözött petroforbelet. De csodák csodája, ott sem volt. Egy ötletes elárusító azt a tanácsot adta, hogy egy kalap szétnyírásával a kanóc-kérdés könnyen

megoldható. Bár leleményesnek találtam a tanácsot, mégis: a kalapot inkább a fejemen szeretem hordani, mint a petroforban és ez úton mondom meg az illetékeseknek, hogyha már gyártanak főzőmasinát, gondoskodjanak annak kellékeiről is, mert csak így lehet a problémát egy kalap alatt megoldani.

Lévay József
Sajószentpéter

Fiókpostát kér KISIGMÁND

Községünkben a fiókposta létesítése már 1953-tól „folyamatban van" és azóta folyik, folydogál. De hogy ebből a folyamatból mikor lesz fiókposta, azt ezidáig még a legilletékesebbek sem tudták megmondani. A vidéki postaigazgatóság és a végrehajtó bizottságunk már egyszer megegyezett olyanformán, hogy a létesítendő postafióknak mi szerzünk egy helyiséget. Mi megszereztük. Ez idáig rendben is van. A központi kapcsolót már be is szerelték a helyiségbe. Ez is rendben van. Azután kérte a postaigazgatóság, hogy megfelelő személyt is keressünk, aki a kezelést elvállalja. Ebben is egyetértettünk: kerestünk. A jövendő postakezelő az iratait elküldte a Budapestvidéki Postaigazgatósághoz, ahonnan meglepetésre azt a választ kapta, hogy a fiókpostát helyiség- és létszámkerethiány miatt nem tudják mostanában megnyitni. Érdekessége a dolognak még, hogy a kisbéri Tatarozó KTSZ a postaigazgatóságtól megkapta az ajánlatot az általunk kijelölt postahelyiség tatarozására, a KTSZ azonban azt a választ adta, hogy ebben az évben már nem vállalhat munkát. No tessék! Igy sose lesz nekünk postafiókunk. Ezek után azt szeretném tudni, lesz-e fiókposta Kisigmándon, vagy ezután is, mint eddig, a tőlünk két kilométerre eső Nagyigmándra kell elkutyagolnunk egy-egy levéllel?

Szeder István
VB-titkár, Kisigmánd

Ludas Matyi ELINTÉZTE

Az „Üveget az ablakba" című cikkel kapcsolatban megállapítottuk, hogy a XIII. kerületi, Papp Károly utca 12. számú házban a tatarozási munkát a Budapest Városi Építőipari Vállalat végezte. Az ablakszárnyak kijavítása után a vállalat az üvegezést üveghiány miatt csak késve tudta elkezdeni, ezért a munka elvégzése is késett. A panasznak a lapban való megjelenése után pár nappal azonban az üvegezést befejezték.

Bp. Városi Tan. VB Ép. Ig.
Beszteri Sándor ig.

★

A Ludas Matyi augusztus 4-i számában egy rajz kifogásolta, hogy a népligeti padok egy része homorú, másik része domború. Közöljük, hogy az elmúlt két évben kizárólag jó minőségű faanyagból készített padokat helyeztünk el a parkokban. A régebben elkészített hajlott padülőkék kicserélését fokozatosan végezzük.

Kovács Pál
Bp. Városi Tan. VB
Közmű és Szolgáltatási Igazgatóság

★

Közben'árásodra kislányom megkapta a kiváló fémgyűjtő jelvényhez járó pénzjutalmat. Köszönöm!

Rabi János
Érd, V., Rákóczi F. út 65.

★

Kedves Ludas Matyi! Munkaruhámat, ha több mint egyhónapos késéssel is, de végül megkaptam.

Rátkai János
Bp. Kőbányai Textilipar

Levelek, rajzokban

— Nincs semmi baj, szaktársak, én bűvész voltam fiatal koromban... Csiribi, csiribá, csiribimbó!

Gomb a turnén

Balatoni turnéra készülődtem. Nagyon elegáns akartam lenni a magyar tenger partján és ezért elindulás előtt a Váci utcai Férfidivatboltban vásároltam három röviduijú sportinget, különböző szinekben. A vásárlásnál erősen megnyugtatott a kiszolgáló udvariassága és egy hatalmas tábla: „Minőséget a dolgozóknak!"

Reggel indult autóbuszunk a társulattal. Rögtön levetettem a kabátomat, részben, mert meleg volt, részben, hadd lássák a kollégák az új inget. Jókedvűen utaztunk, felelevenítve a régi turnék sikereit. Az autóbusz alaposan rázott bennünket, de ki törődik azzal, amikor a Balatonra utazik. Még jobban felragyogott az arcunk, amikor megláttuk a Balaton kékeszöld vizét.

Éppen egy karcsú vitorláshajót bámultam, amikor megszólít az egyik kolléga:

— Sala, hiszen ezen az új ingen nincs gomb!

Bárgyun néztem a mellem irányába és ezt motyogtam:

— Micsoda, Lepsénynél még megvolt!

Hát bizony, amikor alaposan megvizsgáltam az új inget, fájó szívvel állapítottam meg, hogy minden gombja leesett. Három órával azután, hogy magamra öltöttem! Lerázódott a döcögő autóbuszon.

Javaslatom: javítsák meg az autóbuszokat, hogy ne rázzanak annyira. Ha ez műszaki akadályok miatt nem volna lehetséges, úgy volna egy furább ötletem: varrják fel jobban a gombokat az ingekre.

Salamon Béla

Egy rendelés – sok húzavona

Nagy baj, ha a sok bába között elvész a gyerek, de még nagyobb baj, ha olyan értékes kötélkorong vész el a Duclos Bányagépgyár féktelen bürokráciájában, mint amilyenre a Szászvári Bányának szüksége van. 1953. áprilisában rendelte meg a Nagymányoki Szénbányák a két kötélkorongot a Duclos Bányagépgyárban. Később ezt a megrendelést átvette és fenntartotta a Komlói Anyagbeszerző Vállalat. És 1955. augusztusának végén a Duclos Bányagépgyár még mindig csak igéretet tett a kötélkorongok leszállítására. Miért? Erre felel az a néhány mozzanat, amely a megrendelést követte a Duclos Bányagépgyárban.

Először megjelent a színen az értékesítési osztály, amely a rendelést átvette, majd sorra következett a szerkesztési osztály, amely a rajzokat megrendelte, az előkalkuláció, amely előkalkulálta. Ezután újból az értékesítési osztályra került az ügy, ahol a rendelést visszaigazolták. A visszaigazoláshoz az adatokat az anyagbeszerzési osztály öntvény-csoportja és a programiroda adta.

Majd, miután az anyagnormaosztály megállapította, hogy két kötélkorongra van szükség, megadta a minta és a rajz számát. Az anyagbeszerzési osztály öntvénycsoportja végre megbízta a Dorogi Bányagépgyár öntödéjét, hogy öntse meg a két kötélkorongot. Mivel az öntöde nem tudta a munkát időre elvégezni, a Duclos-gyár jogügyi osztálya is munkát kapott. „Akadályközlést jelentett" a bányának.

Ujból az értékesítési osztály került sorra, mely a bánya kötbérigényét visszautasította.

Ezután 1555. februárjában közbelépett a programiroda és az egész rendelést törölte... — Tévedésből.

Az értékesítési osztály röpke másfél hónap elteltével rájött a tévedésre és a törölt rendelést felújította. Végül a programiroda utasítást adott a gyártásra... Tehát 1953. áprilisától 1955. augusztusáig a Duclos Bányagépgyár eljutott az igérgetésig.

Ime — mondhatnánk — az egyes osztályok közötti együttműködésnek, a szervezetlen, ésszerűsítésre váró ügymenetnek, mutogatásra érdemes, rossz példája. De erről hallgatunk s inkább csak annyit jegyzünk meg csendesen, hogy a Szászvári Bányaüzem napi 20—25 vagon szenet ad a népgazdaságnak. A bányaüzem folyamatos termelését tették kockára a Duclos Bányagépgyár bürokratái.

B. T.

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850 Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.